

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

משפטים

תשפ"ד • גליון צ"ה

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

לט"נ
כ"ק מרן
אדמו"ר ה'נזר
דוד' זי"ע

הרב אברהם שמשון פדר שליט"א

לרגל שמחת הברית לנכדו ני"ו

ויה"ר שיוכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

לקבלת גליונות מודפסים בבית שמש: 054-8410550

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת משפטים

ליל שבת קודש (שקלים) תשפ"ג

וכן כאשר היצר מבקש להרגו ברגשי ערמה שהוא חכם ופקח, העצה לזה הוא להתבונן במה שנלמד ממזבח אדמה ועי"ז יוכל לבטל את היצר המבקש להמיתו.

ובפרשת שופטים אמר כ"ק אאמו"ר זי"ע בשם המהר"ם שיף עה"פ (דברים ט"ז י"ח) "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך וסמין לך" (שם כ"א) "לא תטע לך אשרה אצל מזבח ד' אלוקיך", דללמד יצא שכמו שהמזבח ציפוי נחושת ותוכו עפר כך יש לו לדיין להיות בתוכו עפר פירוש שפל ונבזה בעיני עצמו, אך כלפי חוץ יעטה נחושת כדי להנהיג את הציבור בעוז ולשמור על קדשי ישראל, ואמר כ"ק אאמו"ר זי"ע דבזה יל"פ דברי הספרי "לבלתי רום לבבו מאחיו" מאחיו ולא משל הקדש", דכלפי אחיו יש לו לנהוג בשפלות לבלתי רום לבבו מהם אך כלפי ענייני הקדש וחפצי שמים יש לו לנהוג בעוז ותעצומות.

וענין זה שצריך האדם שיהי' לו ב' בחינות שמצד אחד יהי' שפל בעיניו ומצד שני יגבה לבו בדרכי ד' יש ללמוד גם מהר סיני, כמו שאמר הרה"ק

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", פרש"י "מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני ולמה נסמכה פרשת דינין לפרשת מזבח לומר לך שתשים סנהדרין אצל המקדש".

ונראה לבאר בזה בס"ד בהקדם דברי כ"ק אאמו"ר זי"ע בפסוק "וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות", דהנה כל קלקולו של הנמכר בגניבתו התחיל מחמת שדימה בנפשו שכוחו ועוצם ידו גורם לו להצליח בנכסיו ולכן טועה לחשוב שיכול לשלוח יד בגניבה ולהצליח עי"ז, ואילו הי' מטה אוזנו לשמוע בהר סיני "לא תגנוב" פירוש שאין אתה יכול לגנוב כי הכל בידי שמים לא הי' נופל בכור הגנבה, וזהו שרמז הכתוב "כי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה" היינו היצה"ר רוצה להרוג את האדם במחשבת ערמה שידמה בנפשו שהוא חכם ופקח ובחכמתו השיג את רכושו, "מעם מזבחי תקחנו למות" שהרי כתיב "מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עולתך ואת שלמיך", דכאשר האדם עומד מול מזבח אדמה להקריב קרבן הוא נזכר שהוא עצמו מן האדמה לוקח ויסודו מעפר וסופו לעפר ועי"ז נשבר לבו בקרבו ועי"ז יזכה לכפרה.

יתגאה יותר מדאי והדל לא יהי' שפל בעיניו יותר מדאי רק יהי' במדה הנכונה הנלמדת מהר סיני שמצד א' יהי' להם זקיפת קומה בעבודה"ש ומצד שני יהי' להם לב נשבר ויהיו נכנעים לפני השי"ת.

ויתכן שזהו שנתקשה משה כל כך במחצית השקל כי צריך לזה משקל של קודש לדעת את השילוב הנכון בין ענוה והכנעה לבין ויגבה לבו בדרכי ד', והראה לו השי"ת מטבע של אש מתחת כסא כבודו ית' שמי שיבקש בלב נכון להשיג מידה זו יסייעו אותו מן השמים לדעת את המשקל הנכון לבל יטה מן הדרך, ויוכל לקיים "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט" שלא יהי' נבזה ושפל יותר מדאי וינצל מרשת הגאווה.

וזה יתכן הרמז במה שארז"ל (מגילה י"ג): שהקדים השי"ת את פרשת מחצית השקל לשקליו של המזן, כי הנה מצינו שעמלק בגימט' ר"ם שקליפה זו מבקשת להכניס גאווה בלבבות ישראל, ומצד שני מצינו שקליפה זו מבקשת להכניס יאוש וענוה פסולה בלבבות ישראל וכמ"ש בספה"ק עבודת ישראל, אכן יתכן שקליפה זו מבקשת לבטל השילוב הנכון שבין ענוה הראוי' ובין ויגבה לבו בדרכי ה' והיא מוכנה שיהי' לנו רק אחד מב' עניינים אלו כדי שניפול ח"ו או ברשת הגאווה או ברשת השפלות הפסולה. ולזה מועילה הקדמת מחצית השקל לשקליו של המזן שהי' עמלקי וביקש להכניס בהם או מחשבת גאות למעלה מחמישים אמה או מחשבת יאוש שהם ישנים מן המצות ואין

מהר"י מבעלזא זי"ע שלכן נתנה התורה על הר סיני ולא בבקעה כדי להורות שאע"פ שכדי לקבל את התורה צריך שפלות וענוה מ"מ צריך שיהי' לו זקיפות קומה בענייני העבודה, כי איתא בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת עקב) ברמז מאז"ל (גיטין נ"ו.) "ענוותנותו של רבי זכרי' בן אבקולס החריבה את ביתנו וכו'", שענוה פסולה עלולה להחריב את כל הקומה הרוחנית של האדם ולכן צריך שיהי' לו זקיפות קומה בעבודת השי"ת.

וזה יתכן הרמז במחצית השקל שבא לכפר על העוון הגדול שנעשה בעוד המלך במסיבו, ואף שאין לנו שום השגה בנפילה שאירע לעדת עם קודש שהשיגו מעלה נפלאה כשפסקה זוהמתן והיו בחירות מיצר הרע ובחירות ממלאך המות ועכ"ז פנו אהרן הכהן ובקשו ממנו (שמות ל"ב א') "קום עשה לנו וגו'", מ"מ יתכן שהתיקון לפגם זה הוא נתינת מחצית השקל תרומה לד' שבו יש שילוב בין ב' העניינים הנצרכים עבודת השי"ת. שמצד אחד יש לזכור שאנו דבר שבמנין שהוא דבר שאפילו באלף אינו בטל, והשפתי צדיק (פ' במדבר) הביא בשם זקנו החידושי הרי"ם זי"ע שאע"פ שדבר שבמנין אינו בטל רק מדרבנן מ"מ מה שציותה התורה למנות כגון מעשר בהמה וכדו' נתנה התורה חשיבות המנין ע"כ מה"ת אינו בטל, [ובזה ישב קו' התוס' (כ"מ ו': ד"ה קפ"ז אחד מן המנוין)] ומאידך גיסא נצטוו ליתן כל אחד מחצית השקל דייקא לרמז שכל אחד הוא מחצית מחוסר השלימות, וכל זה הי' כדי שהעשיר לא

והייתי שפל בעיני וגו', כי לכבוד התורה יש לשמוח בפרסום גדול ומ"מ צריך להזהר להיות שפל ונבזה בעיניו כדי שלא תשלוט העין ח"ו.

וזהו גם הכנה נכונה להכנסת ספר תורה שעושין אותה בלפידים והמון חוגג לכבודה של תורה כיון שהיא דוגמא למעמד הר סיני וכמאז"ל (מנחות ל'). שהכותב ס"ת מעלה עליו הכתוב כאילו קבלו מהר סיני, וביאר בנמו"י (שם) שאם כתבו בעצמו או שכר סופר לכתבו וטורח בתיקון הקלף ולסבול עול הסופר עד שנכתב הוי כאילו קבלו מהר סיני "שיש למדת הרחמים לומר דכמו שטרח טורח זה כן ה' טורח ללכת במדבר כדי לקבל תורה מהר סיני" עכ"ל, אכן כדי שלא תשלוט בזה עין הרע יש לזכור הרמז במחצית השקל שכל אחד הוא רק מחצית ורק ע"י התחברותו לכלל ישראל הוא זוכה לשלימות, ואף שצריך לעשות יקר וגדולה לכבודה של תורה הרי זה כדוגמת הר סיני שהי' אמנם הר אולם הר קטן שבקטנים, כי לקבלת התורה צריך השילוב בין שפלות רוח ובין "ויגבה לבו" וזהו הרפואה של כופר נפשו שהוקדמה למכה.

ובזה יל"פ דברי רז"ל שתשים סנהדרין אצל מזבח כי זקני הסנהדרין הי' צריכים להיות כדוגמת מזבח שהי' מבחון מנחושת ומבפנים הי' עפר וכן הדיינים צריכים מידה זו וכמ"ש המהר"ם שיף צוק"ל, וזהו "מה ראשונים מסיני אף אלו מסיני" שכמו שנתנה תורה על הר סיני כדי להורות על השילוב הנצרך בין מידת ענוה ושפלות רוח לבין מידת "ויגבה לבו בדרכי

להם תקוה לשוב בתשובה שלימה, והקדמת מצות מחצית השקל מבטלת כח קליפה זו וכן מכפרת על אותו עוון שאירע כאשר הי' המלך במסיבו וישראל היו ברומו של עולם.

וזקה"ק בעל יקרא דמלכא זי"ע אמר, שטעם הקדמת פרשת מחצית השקל בפרשת כי תשא לפני עשיית העגל למרות שאין מוקדם ומאוחר בתורה מ"מ בא לרמז לנו שע"י הכופר לא יבואו יותר למכשול כזה והוקדמה רפואה למכה. וביאר עוד שהכופר הוא סגולה לבל ישלוט עין הרע שע"י המנין עלולה העין לשלוט ח"ו, ומי לנו גדול ומי לנו חביב ממעמד קבלת התורה ועה"פ (שמות ל"ד ג') "ואיש לא יעלה עימך" פרש"י "הראשונות ע"י שהיו בתשואות וקולות וקהילות שלטה בהן עין הרע אין לך יפה מן הצניעות", ולכן בלוחות שניות הי' אזהרה להזהר מזה וכמ"ש "ואיש לא יעלה עימך וגו'".

ויתכן שנתנית כופר נפשו לד' היא רפואה לחשש הנ"ל לפי שכל אחד מרגיש עצמו רק למחצית, ואע"פ שהוא נמנה כדבר חשוב מ"מ לא ישלוט בו שום עין הרע כיון שאינו חשוב בפני עצמו רק בטל לכלל ישראל.

וזהו יתכן מה שמצאנו בדוד המלך ע"ה שלכבוד התורה הי' מפזז ומכרכר בכל עוז והיתה השמחה גדולה עד מאוד והיו מנגנים בכל כלי שיר בכנורות ובנבלים וגו', ועכ"ז ביזה דוד המלך את עצמו וכמו שאמר למיכל (שמואל ב' ו' כ"ב) "ונקלותי עוד מזאת

הלב ומסוגל להכניע הזכוב היושב בין שתי מפתחות הלב, ויתכן שלכן קורין אז פרשת שקלים שיש בו הרמז הנ"ל לזכות בשילוב בין ב' העניינים הנגדיים בעבודת השי"ת.

ויהי רצון שנזכה למידה נכונה בשפלות רוח ויאר עלינו השי"ת באור פניו "אור פניך עלינו אדון נשא", כדי שנוכל לדעת השילוב הנכון בין מידת השפלות רוח ובין מידת "ויגבה לבו בדרכי ד'", ועי"ז נזכה ל"בית רם ונשא" ע"י שלא נכשל בענוה פסולה שהחריבה את בית המקדש, ומשה רבינו העניו מכל האדם עומד וזוקף ראשיהם של ישראל שלא יפלו בשברון לב יותר מדאי בקריאת פרשת מחצית השקל שנועד לכפר על אותו עוון, אלא שיהי' לנו השפלות הנכון הנצרך כדי לתקן את אותו עוון וכדי לקדם את שקלי המן ועמלק ויהי' השם שלם והכסא שם, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

ד", אף הדיינים הדנים בהלכות משפטים בין אדם לחבירו זקוקים ללימוד זה של הר סיני כדי שיוכלו להוציא דין אמת לאמתו ולא לגור מפני איש ועכ"ז יהי' נוחין ושפלי רוח כלפי ישראל.

וראיתי מובא פירוש יקר בשם אחד מצדיקי דורות הקודמים ברמז מאז"ל שהיציצה"ר דומה לזכוב היושב בין שתי מפתחי הלב, כי הלב יש לו שתי מפתחות לפתיחתו הא' הוא לב נשבר ונדכה והשני הוא מידת השמחה והיציצה מוכן ליתן לנו להשתמש במפתח אחד בלבד, כי אם יהי' לנו רק לב נשבר ונדכה, עלולים ליפול למרה שחורה ולענוה פסולה ואם יהי' לנו רק שמחה בלבד עלולים ליפול להוללות וגאווה ולכן הוא יושב להפסיק בין שתי מפתחי הלב הללו.

והנה בפרשת משפטים שבו מברכין חודש אדר ועדיין יש בו מהארת ימי השובבי"ם יש בו שילוב בין שתי מפתחות

סעודה ג' (שקלים) תשפ"ג

השי"ת בצר לנו שנזכה לצאת מכל המצרים הרוחניים עד שהוציאנו השי"ת ממצרים ובקע לנו את הים ונתן לנו את התורה, עד שהגיענו לפרשה זו בה הוא זמן נעילה של ימי השובבי"ם ובעת נעילה העת רצון גדול מאוד.

השי"ת נתן לנו ברחמיו את ימי התשובה ימי השובבי"ם הק' שבהם השי"ת קורא לנו "שובו בנים שובבים", ובימים אלו נזדככו ישראל בזיכוך אחר זיכוך בליבוך הלכתא ברבוי לימוד שעות רצופות ואמירת פרקי תהלים ברוב דמע, וזעקנו אל

לאכול" אבל לא ח"ו להטעימם מטעם הדינים והיסורים רח"ל.

ומאחר שבסוף ימי השוכבי"ם השביענו השי"ת במרורים בתשפוכת דם נקיים ע"י מרצחים שפלים הרי לנו להתעורר כעת בתשובה ביתר שאת כדי שלא יהי' ח"ו בחי' "לשוא הכיתי וגו'" (ירמיהו ב' ל'), וכל הקרבנות הם למטה מגיל עונשים והם בבחי' קרבנות ציבור לכפר על העדה ובקרבנות זקוקים לסמוך ולהתוודות ולשוב בתשובה שלימה, והנסכים הם דמעות עפעפינו אשר יזלו כמים לשמוע זעקת הקרובים אל החלל ולבקש מחילה שמא גרמנו לתשפוכת הדמים בעוונותינו. ובפרשתן אנו קורין ענין מכה נפש בשגגה "ואשר לא צדה וד' אינה לידו ו'שמתי ל'ך מקום אשר ינוס שמה" ואיתא מהאריז"ל שהוא נוט' אלול, והרמז בזה שמי שמעורר עצמו בתשובה וחושש שמא הוא בכלל רוצח נפש בשגגה ומבקש מחילה על זה בבחי' חודש אלול אז השי"ת מרחם עליו ונותן לו עיר מקלט שיוכל לנוס ולהנצל שמה.

ובימים אלו ראו כולם את כח האמונה שחקוק בלבבות ישראל כאשר הצדיקו עליהם דין שמים בגבורה עילאית והודו להשי"ת כמו בעת אמירת הלל על שזכו להחזיר הפקדונות בנקיות, וע"ז תמהות אומות העולם כמו שאומרים באקדמות מילין "מן ומנן היא רחימך שפירא ברייתא אשר בגיני' ספית מדור אריותא", כי ישראל קדושים כמה שמכים ורודפים אותם בצרות ויסורים רח"ל הם מוסיפים אהבה על אהבתם להשי"ת.

ואיתא בשם הרה"ק מלובלין זי"ע דפרשת בא היא ימים ראשונים של פסח ובשלח היא ימים אחרונים של פסח יתרו היא כנגד חג מתן תורה ומשפטים היא כנגד ראש השנה ויוה"כ שהם ימי המשפט, נמצא שיש לנו בפרשה זו הארת הימים הנוראים ונבקש מהשי"ת שיאיר לנו ברחמיו לעורר את לבבינו לשוב בתשובה שלימה לפניו ית' ויפתח לנו שער בעת נעילת שער.

והרה"ק ר"פ מקארין זי"ע אמר שהוא מצפה לד' פרשיות שבו זוכים להתראות עם השי"ת שד' הפרשיות הן כנגד ד' אותיות שבשם הוי' ב"ה, ולאחר הזיכוך של ימי השוכבי"ם שבהם עמלו ישראל להסיר הבגדים הצואים המונעים מלחמי באפי שכינתא זוכים בעת הזאת להתראות את פני השי"ת, וכמו שקורין בפרשה זו "יראה כל זכורך וגו'" וכשם שבא לראות כך בא ליראות.

והנה כתיב "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" ופרש"י "כשלחן הערוך ומוכן לאכול", ונרמז בזה כי המשפטים והדינים אין השי"ת רוצה שיחולו על ראשיהם של ישראל ח"ו, ומ"ש (קהלת ג' י"ד) "והאלוקים עשה שיראו מלפניו" שברא את מידת הדין כדי שיראו מהדר גאווה, היינו כרצועה התלוי' על הכותל בלבד כדי שיהי' לנו מזה התעוררות של יראה ופחד בזמנים שזקוקים ליראה פחותה זו אבל לא ח"ו להכות בה את בניו החביבים ח"ו, וזהו "כשולחן הערוך ומוכן

והנה פרשת עבד עברי מרמזת על ירידת הנשמה לשפל המדריגה עד שנמכרה בעוונה ועד שנתקשרה לשפחה כנענית רח"ל אכן אחר נמכר "גאולה תהי' לו", וכאשר האדם זוכה להוציא את לבושי הנשמה מחשבה דיבור ומעשה מידי הסט"א נחשב זה ליציאת מצרים כמ"ש בתניא (פרקים ל"א מ"ז), וימי האדם מורכבים מירידות ועליות והעיקר הוא שיהי' ירידה צורך עלי', ורמזו רז"ל שכשזוכין שהעבד עברי יצא לחפשי והוא ע"י עבודת המידות כמ"ש "שש שנים יעבוד" ועיקר הקושי הוא במידה שישית שהיא מידת היסוד, וכשזוכה לעבוד ולתקן את המידה הזאת ו"בשביעית יצא לחפשי" ואז יתברר למפרע שלא הי' אפשר לו להיות עבד ד' אלא ע"י ירידה זו, וזהו "אף אחרונים מסיני" שכל ירידה של נשמה להיות כעבד רח"ל היא על מנת לזכות על ידה לקבלת התורה מסיני להיות עבדי ד', עכתדה"ק.

ובספה"ק בית ישראל הביא דבשפת אמת כתב בשם החידושי הרי"ם זי"ע, שמה שרוצעין את אוזנו אע"פ שהחטא הי' בידיו שגנב בהם לפי שע"י ריבוי חכמתו יותר ממעשיו נפל ונכשל בחטא, ולכן רוצעין את אוזנו שלא ישמע יותר מדאי שלא יביא התגברות היצר ע"י שחכמתו יותר ממעשיו אלא יעשה בפועל, וסיים החידושי הרי"ם שמידה טובה מרובה ממידת פורענות שאם יאמר העבד "אהבתי את אדוני" היינו את השי"ת בריבוי המעשה ומכל מקום לא אוכל לצאת חפשי מחמת מיעוט הדעת, אז

וקראנו בפרשת שקלים "ונתנו איש כופר נפשו לד'" ואמר כ"ק אאמו"ר זי"ע שהכפרה היא במה שמוסר נפשו לד' ומחליט בנפשו שלחיות חיים של חטא המצערים את השי"ת הוא האסון הגדול ביותר, וכמו שאמר הרבי ר' בונים זי"ע עה"פ "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" שיש לשים את משפטי התורה לפני החיות שלנו, וכלשונו הק' "מוטב להיות כפרה מאשר לעבור ח"ו על משפטי ד"."

ואאזמו"ר בעל יקרא דמלכא זי"ע אמר ע"ד רז"ל "מה ראשונים מסיני אף אלו מסיני", דהנה ישראל ירדו למצרים והיו לעבדי פרעה והשי"ת החליף אותנו להיות עבדי ד' תמורת עבדי פרעה וכה פתח בסיני "אנוכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים", וכל עיקר יציאת מצרים הי' למען נעבוד אותו כמ"ש "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה", ולא בחינם אנו צועקים בימים נוראים "לקונה עבדיו בדין לרחם עמו בדין" שהי' אז דין קשה מצד הקטרוג הללו עוע"ז והללו וכו', והשי"ת פדה אותנו להיות לו לעבדיו ורז"ל אמרו (קידושין כ.). "הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו" פירושו ע"ד הרמז שבזה שהשי"ת קנה אותנו לעבדיו כמ"ש "עם זו קנית" קנה לעצמו שם אדון כי אין מלך בלא עם, נמצא שירידת ישראל למצרים הי' ירידה לצורך עלי' לזכות לקבלת התורה מסיני כי בלתי יכולת הי' להיות עבדי ד' עד שעבר עליהם גלות פרעה ומצרים.

נכרי, מפני שישראל בגדו בעבודה זרה וזה לבר יספיק לגאולתם.

והנה בזמן האחרון שסבלנו ושבענו לענה ומרורים בתשפוכת דמי נקיים עלינו לזעוק אל המלך, הרי ישראל מאמינים בני מאמינים הם והרי כתבת בתורתך שאפילו בזכות האמונה לבר אין רשות לעם נכרי למשול בהם וכיצד הרגו וטבחו בצעירי הצאן שלא טעמו טעם חטא.

ובסוף הפרשה כתוב שמשה רבינו לקח חצי הדם וזרק על המזבח וחצי הדם זרק על העם ויאמר "הנה דם הברית אשר כרת ד' עמכם על כל הדברים האלה", ובעבודת ישראל כתב שלכן בא מלאך וחלק הדם לחצאין שוין לרמוז שישראל עם הקב"ה הם בבחי' מזל תאומים ע"ש, וי"ל דרמוז שכל טיפת דם שנשפכת מישראל נשפכת גם על מזבח ד' כלומר שהשי"ת סובל איתנו עימנו ממש כמו תאום שדרכו לחוש במכאוב תאומו.

ובספה"ק ישמח משה הביא מדברי המדרש "בעת ההוא אחפש את ירושלים בנרות" אל תקרי אחפש [בשין שמאלית] אלא אחפש [בשין ימנית] מלשון חפשי, אמר הקב"ה כתבתי בתורה "וכי יכה איש את עין עבדו וגו' ושיחתה לחפשי אשלחנו" אני שסימאתי שני עיניהם אינו בדין שיצאו לחפשי" עכ"ל, וידוע שחדשי טבת ושבת וחדשי תמוז ואב הם חדשים שכנגד העינים כדאיתא בספר

מרחמים עליו מן השמים שרוצעים את אזנו ונותנים לו ידיעת השכל לסייעו שיהי' נשאר עבד עולם להשי"ת. והוסיף הבית ישראל שמכיון שמידה טובה מרובה ממידת פורענות לכן אע"פ שלענין עבדות בשר ודם כתיב "אם אמור אמר העבד" וארז"ל "עד שאמר וישנה", אבל לענין מידה טובה כתיב "שמע בכל לשון שאתה שומע" פירוש שאפילו כדיבור כל דהו יכול לפעול להשיג מידת "ואהבת את ד' אלוקיך וגו'".

ובזוה"ק כתיב עה"פ "וכי ימכור איש את בתו לאמה" דקאי על גלות ישראל בין האומות, "לא תצא כצאת העבדים" שאע"פ שביציאת מצרים הוכרחו לברוח ממצרים כעבדים היינו מפני שלא היו עדיין בבחי' חרות ע"י התורה, אבל בגלות האחרון שיש לנו את התורה לא יצאו במנוסה וכמ"ש "כי לא בחפזון תצאו וגו'".

וירמז נמי למ"ש באוה"ח הקדוש שבגלות מצרים לא יכלו לברר את הנצו"ק משער הנו"ן כדי שלא ישתקעו בטומאה, ולכן הוכיחו לברוח אבל בגלות האחרון שיש לנו את התורה"ק נוכל לברר את הנצו"ק אפילו מתוך שער הנו"ן ולכן "לא בחפזון תצאו" כי אין להם לירא שמא ישתקעו ולא יוכלו לצאת.

וכתב עוד בזוה"ק "אם רעה בעיני אדוני" שאע"פ שאין ישראל בשלימות המצב ויש בהם חטאים רח"ל, מ"מ "והפדה לעם נכרי לא יוכל למכרה בבגדו בה" שימציא להם פדיון ולא ימכרם יותר לעם

עיניהם בחדשים אלו שהוחשכו מחמת הצרות והיסורין רח"ל מן הראוי שיוציאם לחפשי.

ויהי רצון שנזכה לתשובה שלימה מתוך חסד ורחמים, ובשובה ונחת יושעון ובאו ציון ברינה ושמחת עולם על ראשנו במהרה בימינו אמן.

יצירה ובחדשים אלו יש איזה שליטה לכוחות הסט"א ואירעו בהם כמה דברים רעים לישראל, אכן ישראל קדושים מהפכים חודשים אלו לחודשים של התקרבות להשי"ת ועינם יורדה מים לתקן את פגם העינים שגרמו לחורבנות בחדשים שהם כנגד העיניים, והשי"ת בעצמו אומר שמכיון שגרם לישראל סימוי

